

Aptieka

Malkolms nespēja saskatīt gandrīz neko. Ja neskaita debesu necaurredzamo tumsu un lietus šaltis, pārsegs aizklāja visu viņam priekšā. Turklāt tas uztvēra vēju un lika kanoe neparedzami sasvērties pa labi un pa kreisi, tā ka zēnam būtu grūti vizuāli novērtēt jebko, pat ja viņš spētu to saredzēt. Kādu brīdi Malkolmam šķita, ka, iekāpjot kanoe, ir pieļāvis šausmīgu kļūdu un viņi noteikti nogrims. Bet ko citu viņi būtu varējuši iesākt? Bonevils būtu viņus noķēris, nolaupījis Liru, nogalinājis...

Zēns koncentrējās un centās noturēt laiviņu iespējami taisni stūrējot, nevis airējot. Spēcīgā straume nesa braucējus uz priekšu bez jebkādam pūlēm, taču Malkolmam nebija ne jausmas, kur viņi atrodas un kur jebkurā mirklī var ietriekties: kokā, tiltā, namā... Zēns pūlējās atvairīt šo domu.

Un bija vēl kāda problēma. Malkolms sēdēja pakaļgalā, un, lai turētu airi ūdenī, viņam bija jāatstāj savs kanoe gals atsegt, bet nerimstošais lietus pildīja laivu tik ātri, ka zēna pēdas jau klāja ūdens.

– Līdzko uziesim kaut ko stabilu, pietauvosimies! – viņš kļiedza Alisei. – Un izsmelsim ūdeni!

– Labs ir! – meitene tikai atsaucās.

Malkolms paliecās pa labi, cenzdamies kaut ko saskatīt gar pārsegu, tā ka cepures mala nekrīt acīs, – pūlēdamies jelko samanīt tumšajās lietus gāzmās. Garām aiztraucās kaut kas varens, garš, tumšs – koks? Asta pūces veidolā, tupēdama uz pašas pēdējās stīpas, cieši vērās uz priekšu, lai gan milzu lietus lāses, kas sitās dēmona platajos redzokļos, padarīja iespēju kaut ko saskatīt gandrīz nereālu.

Tad viņa piepeši iebrēcās: – Griez pa kreisi! Griez pa kreisi! – Malkolms iegrūda airi ūdenī un no visa spēka cilāja; taču zemū nokāries koks triecās pa pārsegu un gandrīz norāva zēnam cepuri no galvas.

– Vēl koki! – dēmons atkal iekliedzās.

Malkolms uzgūla airim, cik jaudas, izmisīgi stumdamies pret straumi. Kanoē griezās apkārt, ar švīkstoņu ietriekdamās zaros un zariņos. Tad kāds ērkšķiem klāts zars nobraucija viņam seju. Zēns iekliedzās un sabiedēja Liru, tā ka mazā sāka paskaļi šņukstēt.

– Kas notika? – Alise uzsauc.

– Nekas. Ar Liru viss ir kārtībā! – zēns atkliedza, lai gan acis pildīja sāpju asaras un viņš tik tikko spēja padomāt.

Taču airi vaļā viņš nelaida un uzdūrās kuplam zaram, kas grūstīja stīpu, uz kuras tupēja Asta. Malkolms satvēra zaru un apstādināja kanoē tam līdzās.

Zēns nosvieda airi pie kājām un ar brīvo roku grābstījās pēc tauvas. Viņš to atrada, pārmeta pār zaru un ar saltajiem, mitrajiem, trīcošajiem pirkstiem uzmunsturēja pālmezglu.

– Tev kaut kur zem kājām ir brezenta spainis! – Malkolms uzsauc un, kamēr Alise to meklēja, atvilka pārsegu pāri pēdējai stīpai un piestiprināja pie margapmalēm, vaļā atstādams vienu vienīgu stiprinājumu.

– Ņem! – meitene, paliekusies uz priekšu, sacīja. Lira vēl aizvien brēca.

Zēns paņēma spaini un sāka smelt ūdeni, izliedams to pāri malai vietā, kur pārsegs vēl aizvien bija vaļā. Tas neprasija daudz laika. Viņš atskārta, ka arī zābaki ir piesmelti, tāpēc ar pūlēm tos novilka un izlēja ūdeni. Tad piestiprināja brezentu, izmocīts atslīga atpakaļ un ļāva Astai ar mīkstu, tīru kucēna mēlīti izlaizīt skrambas viņa sejā. Tas sāpēja vēl vairāk, taču zēns centās nečinkstēt.

Beidzot, kad laivai pāri bija pārvilkts brezents, Malkolms vairs neatradās nežēlīgajā lietū. Tas dārdināja pa ogļšķiedras audumu, taču iekšā neiekluva ne pile. – Zem tava sēdekļa ir konservu kārba, – zēns teica. – Es to nostiprināju ar līmlenti, tāpēc tur iekšā nevajadzētu būt ūdenim. Ja padosi kārbu šurp, es to atvēršu. Tajā ir daži cepumi.

Alise pagrābstījās un atrada kārbu. Malkolms knibināja līmlenti, līdz uzgāja galiņu, un atvēra kārbu. Tā bija pilnīgi sausa. Un viņš bija aizmirsis, ka tur bija ielicis arī šveiciešu armijas nazi un mazu kabatas lukturīti! Zēns to ieslēdza un apžilba no spožuma. Lira pārstāja raudāt.

– Iedod viņai pasūkāt cepumu, – viņš ierosināja.

Alise paņēma divus – vienu sev un otru Lirai. Meiteņīte, šaubīgi pašūpojusi cepumu, atrada muti un ar milzu patiku ņēmās to sūkāt.

Malkolms ar acs kaktiņu kaut ko ieraudzīja – vai arī tas bija *iekšā* viņa acī? Sīks, balts pleķītis uz kanoe grīdas. Un tad tas bez mazākā brīdinājuma atkal kļuva par mirgojošo, ņirbošo gaismas plankumu, kurš peldēja tumsā zēnam priekšā. Viņš samirkšķināja acis un papurināja galvu: nebija īstais laiks dzirkstīgiem apliem. Taču parādība nepazuda. Tā peldēja gaisā mirgodama un griezdamās, zibsnīdama un virmuļodama.

– Kas lēcies? – Alise noprasīja. Viņa laikam bija manījusi, ka zēns papurina galvu, vai jutusi, ka viņš novērs uzmanību, vai arī varbūt pati mazliet redzēja tumsā.

– Man kaut kas iekļuva acī. Nācās apstāties.

– Izdabū to laukā ar mutauta stūri, – Alise ieteica.

Malkolms nekustīgi sēdēja neērtajā slapjumā un centās saglabāt rāmu garu. Viņš nudien kaut ko juta – ko līdzīgu Astas aprakstītajam tovakar, kad šī parādība viņiem uznāca ģeogrāfijas mājasdarba laikā: tādu kā mierpilnu, bezķermenisku peldēšanu telpā – milzīgā vai pat visos virzienos bezgalīgā. Dzirkstīgais aplis tāpat kā iepriekšējā reizē auga lielāks, un Malkolms tāpat kā toreiz jutās bezpalīdzīgs un sastindzis; aplis tikmēr arvien tuvojās un izpletās, līdz aizpildīja visu skatienu perimetru. Taču zēns nejuta bailes – savā ziņā šī rāmā peldēšana kā okeānā bija pat mierinoša. Tā bija Malkolma aurora, un tā vēstīja, ka viņš joprojām ir daļa no diženās lietu kārtības un tas nekad nemainīsies.

Zēns ļāva parādībai iet savu gaitu un atjēdzās iztukšots, it kā piedzīvotais būtu prasījis milzu enerģiju. Tad samirkšķināja acis un papurināja galvu. Taču nelielais, baltais pleķis vēl aizvien vīdēja uz grīdas. Malkolms

pataustījās un uzgāja to: kartīti, kādas bija lēdijām un džentlmeņiem – ar viņu vārdiem uz tām. Zēna acis joprojām bija pārāk sakairinātas, lai lasītu, un viņš, neteicis Alisei ne vārda, ielika kartīti krekla kabatā.

Un, kad visa viņa apziņa atgriezās nelielajā, slēgtajā telpā zem pārsega, Malkolms viegli varēja pateikt to, ko pirmīt bija sapratusi Alise: Lirai bija jānomaina autiņi. Pašlaik gan tur neko nevarēja līdzēt.

– Ko mēs iesāksim? – Alise noprasīja.

– Pirmām kārtām paliksim nomodā. Ja ūdens kritīsies, kamēr canoe vēl aizvien būs pietauvota pie zara, mēs izvēlsimies laukā un laiva paliks gaisā – kokā.

– Jā-a, tas būtu riktīgi stulbi.

Lira dūca vai kaut ko sacīja Panteleimonam, vai arī vienkārši pauda prieku par samirkušo cepumu.

– Viņai gan var viegli izpatikt, – Malkolms noteica.

– Drīz būs jāmaina autiņi. Citādi viņa dabūs iekaisumu.

– Ar to nāksies pagaidīt, līdz mēs saskatīsim, kurp dodamies. Un līdz sagādāsim karstu ūdeni, lai viņu nomazgātu. Līdzko iestāsies rīts, paskatīsimies, vai varam aizirties atpakaļ uz mājām.

– Viņš vēl aizvien būs tuvumā, – meitene teica.

Tas vēl būtu mazākais, Malkolms domāja. Spēcīgā plūdu straume tik un tā var neļaut viņiem doties atpakaļ. Vai arī laiviņu var iznest cauri visai Oksfordai līdz... kurienei?

– Nu, centīsimies sasniegt kādu māju, veikalu vai kaut ko tādu, kur varēsim dabūt... kas jau nu Lirai vajadzīgs, – zēns bilda.

– Jā-a, – Alise atsaucās. – Labi!

– Ja tev salst, tur lejā ir sega. Aptin to apkārt jums abām.

Atkal pataustījusies, meitene atrada segu. – Tā ir izmirkusi, – viņa secināja.

– Tomēr aizturēs vēju.

– Tu taisies palikt nomodā?

– Jā-a. Būšu sardzē. Vismaz mēģināšu.

– Uzmodini mani, kad vairs nespēj.

Malkolms izslēdza lukturīti. Kanoē pilnīgi noteikti nebija paredzēta gulēšanai. Pat ja viņš mēģinātu izstiepties, dibenā joprojām skalojās aptuveni collu dziļš ledains ūdens, ko nevarēja izsmelt ar spaini. Un, pat ja laiva būtu sausa, galvu varēja nolikt tikai uz koka sēdekļa; pat ja... pat ja... kā Asta pirmīt bija sacījusi.

Patiesībā bija daudz iemeslu gausties, taču Alise to nebija darījusi ne reizi. Uz Malkolmu tas atstāja iespaidu, un viņš nozvērējās nebilst ne vārda par ērkšķu skrambu sagādātajām sāpēm sejā.

Zēns manīja Alisi iekārtojamies laiviņas otrā galā. Dabūjusi cepumu, Lira bija rimusies raudāt un snauda meitenes rokās. Alise bija laivas priekšgalā atbalstījusies ar ceļgaliem pret priekšējo sēdekli, no sava ķermeņa un rokām izveidojot Lirai šūpuli. Dēmons bija iespiedies viņai pie kājām.

Asta kļuva par sesku un iekārtojās Malkolmam ap kaklu. – Kā tev šķiet, kur mēs esam? – viņa nočukstēja.

– Kaut kur Portmedovā. Labajā pusē atrodas tas oratorijs ar birzi...

– Tas nav ne tuvu upei.

– Nedomāju, ka tāda upe vairs pastāv. Šīs straumes līmenis ir krietni augstāks. Ūdens ir visur.

- Tas varētu ātri kristies.
 - Vēl ne. Lietus joprojām gāž.
 - Jā-a... Domā, mūs aiznesīs projām?
 - Nē. Mums taču izdevās pietauvoties tumsā, vai ne?
- Kad varēsīm kaut ko saskatīt – no rīta –, atradīsim ceļu atpakaļ. Tas būs vienkārši.
- Tomēr ūdens plūst ļoti strauji.
 - Nu, tādā gadījumā paliksim pietauvojušies, līdz tas rimsies.
 - To mēs nevaram. Ir jādabū tīras drēbītes Lirai.
- Asta pāris minūšu klusēja, taču Malkolms zināja, ka viņa nav aizmigusi; zēns juta, kā dēmons domā.
- Ja nu plūdi nekad nerimsies? – viņa nočukstēja.
 - Ģiptietis tā neteica. Tikai to, ka uznāks plūdi.
 - *Šķiet*, ka tie jau velkas veselu mūžību.
 - Visā pasaulē nav tik daudz ūdens, lai tā notiktu.
- Galū galā lietus mitēsies un parādīsies saule. Katri plūdi beigās rimstas un atkāpjas.
- Šoreiz varētu būt citādi.
 - Nebūs.
 - Kas ir rakstīts tajā kartītē? – Asta pēc mirkļa vaicāja. – Tajā, kuru tu pacēli.
 - Ak jā...
- Malkolms izmakšķerēja kartīti no kabatas un, ar delnu aizklājis lukturīti, lai neuzmodinātu Alisi, lasīja:

LORDS EZRIELS
OKTOBERHAUSA
ČELSIJA
LONDONA

Otrā pusē bija uzrakstīti vārdi: *Liels paldies! Ja tev nepieciešama palīdzība, jebkurā laikā droši vērsies pie manis. Ezriels.*

Malkolmam prātā ienāca ideja – laistīga, mirgojoša, spoži dzirkstīga. Asta uzreiz to saprata un nočukstēja: – Nestāsti Alisei!

Ideja bija šāda: doties uz priekšu pa straumi, pa Temzu, uzmeklēt lordu Ezrielu un aizgādāt viņam bērnu. Gandrīz šķita, ka tieši tādēļ lords Ezriels bija samaksājis par *La Belle Sauvage* uzlabošanu – it kā viņš būtu zinājis par plūdu tuvošanos un sarūpējis savai meitiņai drošu kuģojamo. Un it kā uzticamā kanoe būtu nodevusi šo ziņu Malkolmam. Zēns juta, kā šī doma viņu viscaur sasilda.

Un abi bez vārdiem vienojās: *Nestāstīt Alisei. Vēl ne.* Zēns iestūķēja kartīti atpakaļ kabatā un izslēdza lukturīti.

Lietus sitās pret brezentu tikpat nikni kā brauciena sākumā; bet, ja kas, Malkolms nodomāja, uzmanīgi aptaustīdams tauvu, kanoe atrodas kokā augstāk nekā piesiešanas mirklī. Vēl ļaunāk nekā izvelties laukā, ūdenim krītoties, būtu, ja viņus novilkto lejā, tam ceļoties.

Tomēr pāļmezglis bija labs, un Malkolms nepieciešamības gadījumā spētu to atraisīt arī tumsā.

– Ņem vērā, – viņš čukstēja, – ka krusta mezglis būtu pat labāks. Tikai viens rāviens...

– Vajadzēja vingrināties, – Asta atčukstēja.

Vēl dažas minūtes klusuma. Malkolms juta galvu klānāmiem un pacirta to uz augšu.

– Neaizmiedz! – dēmons brīdināja.

– Man nenāk miegs.

– Nāk gan.

Malkolmam šķita, ka viņš ir atbildējis, taču pēc brīža zēns apjauta, ka ērkšķu saskrāpētā seja saskaras ar margapmali. Viņš bija mazpamazām slīdējis tai arvien tuvāk, līdz atradās gandrīz līmeniski.

– Kāpēc tu mani nepamodināji? – zēns čukstēja Astai.

– Es arī biju aizmigusi.

Malkolms ar pūlēm piecēlās sēdus, mirkšķinādams acis, žāvādamies un berzēdams kreiso aci – tajā pusē āda nebija noskrambāta.

– Vai tev viss kārtībā? – atskanēja klusa Alises balss.

– Jā-a. Tikai biju noslīdējis uz sāniem.

– Man likās, ka tu taisījies palikt nomodā.

– Es biju nomodā. Tikai paslīdēju.

– Kā tad!

Malkolms atkal apsēdās taisni un pārbaudīja zaru. Nešķita, ka laiva būtu pacēlusies augšup vai nonākusi lejā, taču lietus vēl aizvien dārdināja pa brezentu. – Tev salst? – viņš vaicāja Alisei.

– Jā-a. Un tev?

– Mazliet. Mums vajag vairāk segu.

– Sausu. Un spilvenus vai ko tamlīdzīgu. Te ir sasodīti neērti.

– Dabūsim tos no rīta. Kad redzēšu, kur atrodamies, mēģināšu airēt atpakaļ uz mājām, – zēns sacīja. – Taču vispirms sagādāsim nepieciešamo Lirai.

Brīdi abi klusēja. Tad meitene ierunājās: – Ja nu mēs nevarēsim tikt atpakaļ?

– Tiksim.

– Tu tā ceri?

– Nu, tas nav tālu...

– Šis ūdens traucas uz priekšu. Mēs nevaram irties pret straumi.

– Tad paliksim šeit, līdz tā rimstas.

– Bet viņai vajag...

– Mēs neatrodamies nekurienes vidū. Pretī Portmedovai ir veikali un viss pārējais. No rīta, līdzko varēsim kaut ko saskatīt, dosimies turp.

– Tava mamma un tētis uztrauksies.

– Tagad mēs tur neko nevaram līdzēt. Kā ar tavējiem?

– Tēta man nav. Tikai mamma un māsas.

– Es pat nezinu, kur tu dzīvo.

– Vulverkotā. Mamma domās, ka esmu noslikusi.

– Mūķenes tāpat. Viņām šķītis, ka Lira ir aiznesta projām...

– Ir jau arī.

– Tu zini, ko es gribu teikt.

– Ja vien kāda no viņām ir izdzīvojusi.

Aizritēja vēl pāris minūšu. Malkolms dzirdēja Alises dēmonu kaut ko meitenei čukstam un saklausīja, ka viņa atčukst pretī.

Tad Alise ierunājās: – Vai tu aizgāji uz dārza šķūnīti, kā es teicu?

Malkolms manīja, ka pietvīkst, un nopriecājās par tumsu. Viņš attrauca: – Jā-a. Viņš bija tur ar māsu Katarīnu.

– Ko viņi darīja?

– Es... Es lāgā nesaskatīju.

– Es zinu, ko viņi darīja. Maita! Es gribēju viņu nogalināt, nu, Bonevilu, – kad iesitu viņam.

– Kādēļ?

– Jo viņš izturējās pret mani laipni. Tu nesapratīsi.

– Nē, nesapratīšu vis. Bet, ja tu viņu būtu nogalinājusī, es nevienam neteiktu.

– Domā, viņš tiešām dzenas pakaļ Lirai?

– Tu jau pati man tā sacīji.

– Kā tev liekas, vai viņš *varētu* būt Liras tēvs?

– Nē. Esmu runājis ar Liras tēvu. Īsto.

– Kad?

Malkolms izstāstīja par savādo nakts epizodi klostera dārzā un to, kā aizdeva lordam Ezrielam kanoe. Pretēji zēna gaidītajam Alise nevīpsnāja neticībā.

– Ko viņš darīja ar Liru?

– Es tev jau teicu. Staigāja šurpu turpu, turēdams mazo rokās un kaut ko viņai čukstēdams.

Viņi paši arī gandrīz čukstēja – runāja, cik vien klusu lietus troksnī bija iespējams. Kādu brīdi Alise neko ne-teica.

Tad viņa turpināja: – Vai tu dzirdēji, ko viņš saka?

– Nē. Es stāvēju sardzē pie klostera mūra.

– Bet izskatījās, ka viņš bērnu mīl?

– Jā-a. Noteikti.

Aizritēja vēl viena minūte.

– Ja nevarēsim atgriezties, – meitene sacīja, – ja mūs vienkārši aiznesīs prom...

– Jā?

– Ko mēs iesāksim ar mazuli?

– Varbūt... varbūt mēģināsim tikt līdz Džordanas koledžai.

– Kāpēc?

– Jo tur ir zinātnieku patvērums.

– Kas tas tāds?

Malkolms izstāstīja, cik labi prata.

– Domā, Liru tur uzņems? Viņa nav nedz zinātniece, nedz kas tamlīdzīgs.

– Manuprāt, ja kāds lūdz patvērumu, viņš ir jāuzņem.

– Un kā tur varētu parūpēties par mazuli? Visas tās koledžas ir pilnas tikai ar večukiem. Viņi to nemācētu.

– Iespējams, viņi kādam samaksātu. Varbūt aizrakstītu lordam Ezrielam un viņš samaksātu vai arī ierastos un paņemtu bērnu pats.

– Kur tad atrodas tā koledža? – Alise noprasīja.

– Tērlstrītā. Pašā pilsētas vidū.

– Kā tu zini par visu to patvēruma lietu?

– Doktore Relfa man izstāstīja, – zēns atzinās un pakaidroja, ka doktore “Forelē” atstāja grāmatu ar savu adresi un viņš aizgādāja to atpakaļ. Malkolms nebilda ne vārda nedz par ozolzīli, nedz spiegošanu. Sarunāties ar Alisi tumsā bija krietni vieglāk. Zēns stiepa stāstu garumā, lai gan bija to stāstījis jau iepriekš, jo domāja, ka tas palīdzēs meitenei palikt nomodā, un ne uz mirkli neapjauta, ka tieši tāds pats ir viņas nolūks attiecībā uz Malkolmu.

– Kā tu sacīji, kur viņa dzīvo?

– Džeriko. Krenhemstrītā. Tagad tā atradīsies zem ūdens, vismaz lejasstāvs noteikti. Ceru, ka viņa mani ir klausījusi un pārnesusi visas grāmatas uz augšstāvu.

Malkolms domāja: ja no rīta uz Portmedovas gulēs ūdens, rāms un kluss kā milzu lagūna, un parādīsies saule, tā dzirkstīs un spīguļos atspulgā un visas Oksfordas ēkas mirdzēs uz zilo debesu fona kā svaigi nokrāsotas. Tad būs vienkārši tikt līdz pilsētas centram un uzmeklēt Džordanas koledžu. Un kas tā būs par baudu irties tai pretī, slīdēt pa kanāliem līdzīgajām ielām, piestāt pie pirmā stāva logiem un nolūkoties visās tajās dīvainajās ainās un savādajos atspulgos! Un pa ceļam viņi atradīs kādu vietu, kur būs Lirai nepieciešamās lietas. Nu jau viņai vajadzīgs arī piens, jo kopš mirkļa, kad Malkolms izkampa mazuli no māsas Fenellas rokām, bērniņam bija ticis vien cepums, un arī tas bija visai sen. Un mazajai bija jādabū tīrs ūdens dzeršanai, jo tas, pa kuru viņi peldēja, bija pilns ar uzvirmojušiem netīrumiem un beigtiem dzīvniekiem. Šķiet, zem ūdens raudāja visu šo dzīvnieku spoki. Tagad zēns tos saklausīja: – *Ha! Hā! Hāāā!*

Alise iespēra viņam pa potīti. – Malkolm! – viņa mežonīgi čukstēja. – Malkolm!

– Jā-a, esu nomodā... kas ir? Vai viņš?

– *Aizveries!*

Zēns sasprindzināja dzirdi. Šausmīgie smiekli bija nepārprotami, bet kur gan tie skanēja? Lietus nebija pārgājis, vējš joprojām visriņķī vaidēja un svilpa kailajos zaros, taču cauri dabas trokšņu haosam Malkolms saklausīja kaut ko atšķirīgu un ritmisku: airu šļakstus, neieeļlotu duļļu čīkstus un tam visam pāri hiēnas smējienu, it kā tā zobotos par Bonevilu pašu, zobotos par plūdiem, zobotos

par Malkolmu un viņa pūlēm nogādāt nelielo kanoe drošībā.

Tad viņi izdzirdēja Bonevila balsi: – Aizveries, tu kuce... aiztaisi savu stulbo muti... pretīga skaņa... nu, nokod otru savu sasodīto kāju... košļā to... aizveries! Izbeidz to nolādēto troksni!

Balss tuvojās. Malkolma roka uzmeklēja šveiciešu armijas nazi un klusām atvāza. Vispirms viņš nodurs dēmonu un tad – vīrieti. Airis gulēja zēnam pie kājām – ja viņš to spēcīgi novēzētu, varētu ieogrūst dēmonu ūdenī, un tad vīrietis būtu bezpalīdzīgs... Taču Bonevils varētu sagrābt airi pirmais...

Trokšņi pagaisa.

Malkolms saklausīja Alisi izpūšam elpu, it kā viņa būtu to aizturējusi. Lira sagrozījās un miegā izgrūda paklusu, smilkstošu činkstu, kuru Alise uzreiz apslāpēja. Zināms, Malkolms nespēja neko saskatīt, taču izklausījās, ka meitene ir ar roku aizspiedusi Lirai muti, un atskanēja bērna izdota apmierinājuma skaņa. Taču tā bija tik klusa, ka to varētu izdzirdēt tikai kāds, kurš sēž kanoe.

– Vai viņš ir prom? – Alise čukstēja.

– Laikam, – zēns atčukstēja.

– Vai viņam bija gaismeklis?

– Neko tādu neredzēju.

– Tas vīrs vienkārši airē uz priekšu tumsā?

– Viņš taču ir traks.

– Tiesa, mūs viņš neieraudzīja.

– Viņš neliks mūs mierā, – Malkolms pēc brīža sacīja.

– Taču Liru viņš nedabūs, – Alise tūlīt attrauca.

– Nē.

Zēns saspringti klausījās. Nekādu airu, nekādas balss, nekādu dēmonisku smieklu. Bonevila laiva virzījās uz to pašu pusi, kur viņi, – ar straumi lejup pa upi. Taču, ņemot vērā, ka visa apkārtnē ir applūdusi un tumsā var būt sacēlušies dažādi neparedzami virpuļi, – kas zina, kur viņš varētu nonākt? Malkolms ar katru ķermeņa šūnu ilgojās pēc rīta.

– Ņem! – Alise čukstēja. Zēns paliecās uz priekšu, uzgāja meitenes roku un paņēma viņas sniegto cepumu.

Viņš lēnām to knibināja, kozdams nākamo kumosu tikai tad, kad ikviena iepriekšējā drupata bija notiesāta. Organismā lēnām ieplūda cukurs un piedeva mazliet spēka. Ciktāl Malkolms spēja atcerēties, kārbā bija vesela paciņa – pietiekami, lai viņi varētu kādu laiku izvilkēt.

Taču cukurs nebija pretinieks viņa pārgurumam. Mazpamazām Malkolma galva slīga zemāk; Alise neko nesa-cīja, un arī Lira turpināja gulēt. Drīz vien visi trīs bija cieši aizmiguši.

Kad cauri brezentam iespiedās blāva, pelēka gaisma, Malkolms uzmodās. Viņš bija pārsalis un trīcēja tik spēcīgi, ka drebināja kanoe. Vismaz lietus bungošana bija rimusies, un laiva joprojām lēzeni gulēja uz ūdens.

Zēns piesardzīgi attaisīja tuvāko brezenta daļu un pacēla tik daudz, lai paglūnētu laukā. Cauri kailajiem zariem viņš ieraudzīja mežonīgu pelēka ūdens klaidu, kas bangojās no kreisās puses uz labo pāri plašajam,

atklātajam līdzenumam – bijušajai Portmedovai. Malkolms viņā pusē saskatīja pilsētas torņu smailes. Nebija nekā cita kā vien ūdens: ne zemes, ne upes krasta, ne tilta. Un ūdens traucās ar varenu spēku – gandrīz kluss, bet pavisam noteikti neuzveicams. Nebija iespējas airēt pret straumi un tikt atpakaļ mājās.

Zēns pārbaudīja zaru, tauvas mezglu, koku. Patiesībā kanoe bija novietota itin prasmīgi; viņiem bija uzsmaidījusi laime vai vismaz maza laimīte. Bērni atradās starp koku pudura zaru vainagiem, kurš ieskāva kāda veca oratorija torni, tieši tur, kur Malkolms bija domājis, lai gan no koka augstuma viss izskatījās citādi. Viņš nespēja atcerēties šīs vietas nosaukumu, taču tā atradās uz dienvidiem no Portmedovas. Galvenais straumes spēks te bija mazinājies – to klusināja koki –, un tieši tādēļ kanoe nebija norauta un aiznesta projām.

Tiesa, drīz viņiem būs jāvirzās tālāk. Zēns pavērās uz mežonīgo klajumu, un sirds viņam nodrebēja; mazā laiviņa pret visu to ūdens spēku... Rāmas upes, mierīgi līči un sekli kanāli bija viens. Šis – gluži kas cits.

Taču tas bija jāpaveic. Malkolms aptuveni aplēsa attālumu starp viņiem un Oksfordas jumtiem, kas vīdēja pāri pļavai, un novērtēja, cik tālu spētu stūrēt kanoe pa bangojšo straumi... Starp viņiem un pilsētu pletās viss šis ūdens klaidis, tāpēc tā atradās krietni tālu.

Zēns ar pūlēm piecēlās, atritināja atpakaļ brezentu, sameklēja airi. Viņa kustēšanās sašūpoja laivu un uzmodināja Alisi, kura gulēja ar Liru uz krūtīm, abām aplikusi izmirkušū segu. Bērns vēl aizvien bija aizmidzis.

– Ko tu dari? – Alise nočukstēja.

– Jo drīzāk mēs kustēsimies, jo drīzāk varēsim apkopt mazo. Vismaz lietus ir mitējies.

Meitene pacēla brezentu un pavērās laukā. – Gata-vās šausmas! – viņa secināja. – Tu nevari pārairēties tam pāri. Kur mēs esam?

– It kā uz Binsijas pusi.

– Izskatās pēc tā sasodītā Vācijas okeāna.

– Tik liels tas nav. Un, līdzko tiksīm starp ēkām, kļūs krietni vieglāk.

– Ja tu tā saki, – Alise izmeta, atkal nolaizdama bre-zentu.

– Kā iet Lirai?

– Izmirkusi un nelabi ož.

– Nu, tādā gadījumā mums labāk doties ceļā. Nav jēgas gaidīt, kad parādīsies saule. – Malkolms pasnie-dzās augšup, lai atraisītu mezglu. Tas atradās tuvāk nekā sasiēšanas mirklī, tātad ūdens bija uzkāpis augstāk.

– Ko darīt man? – meitene noprasīja.

– Sēdi iespējami mierīgi. Mazliet šūpos, taču, ja tu izbīsi un kritīsi panikā, būs desmitreiz ļaunāk. Vien-kārši sēdi un nekusties.

Zēns juta nicinājumu Alises acīs, tomēr viņa, neko ne-teikusi, iekārtojās ērtāk. Pāļmezgls, naktī nostiepts, bija cieši savilcies, taču, kustinādams to šurpu turpu, Mal-kolms drīz vien spēja mezglu atraisīt. Ar pāļmezglu tā bija – to vienmēr varēja atraisīt. Lai gan ar krusta mezglu ietu ātrāk, viņš atkal nodomāja. Nu, nākamreiz.

Līdzko tauva atbrīvojās, kanoe sāka šūpoties projām no kokiem. Malkolms uzreiz nožēloja, ka nav atritinājis

vaļā vairāk brezenta: viņš priekšā gandrīz neko nevarēja saskatīt.

– Es noņemšu brezentu, – zēns sacīja. – Ne visu. Tikai tik daudz, lai varu redzēt uz priekšu.

– Tev vajadzēja...

– Zinu.

Alise pievaldīja mēli. Malkolms pateicās ģiptiešu meistariem, kuri bija izgatavojuši stiprinājumus, jo tie visi gluži viegli atnāca vaļā. Meitene pasniedzās augšup un pavilka ogļšķiedras audumu uz savu pusi, un pēc tam Malkolmam atklājās krietni labāks skats.

Zēns paņēma airi un nedroši izvadīja kanoe atklātos ūdeņos. Straume uzreiz satvēra laiviņu un apgriezta apkārt tā, ka pakaļgals izrādījās priekšā. Malkolms saprata savu kļūdu: nedroši rīkoties nedrīkstēja. Viņš gremdēja airi ūdenī, līdz laiva nostājās pareizi, un Alisei par godu jāteic, ka viņa klausīja Malkolma pavēlei un nebilda ne vārda. Zēns mēģināja ieturēt kursu pāri plūstošā ūdens klaidam, taču lielus panākumus neguva. Viņš saskatīja Džeriko jumtus, Svētā Barnabas zvanu torni, milzīgo, klasisko *Fell Press* ēku, paša Oksfordas centra torņus un smailes, taču tie atradās tālu un bija nesasniedzami; straumei bija savs priekšstats par to, kurp jādodas kanoe.

Lai notiek: jācenšas koncentrēties uz vienmērīgu gaitu un izvairīties no zemūdens siekstām.

Patiesībā doma par uzduršanos kaut kam zem ūdens virsmas bija tik riebīga, ka Malkolms to tūlīt pat izmeta no galvas. Kanoe tika rauta uz priekšu pa ūdeni viegli kā žagariņš. Straume nepielūdzami nesa braucējus iekšā

pilsētā, taču ne bez pūlēm, jo straumei ceļā stājās ēkas, brāzmaini sabangojot ūdeni. Zēns nespēja novaldīt kanoe; viņš varēja tikai neļaut tai apgāzties un cerēt, ka viņi uzies rāmāku ūdens joslu pie Broudstrītas un Džordanas koledžas. Doma par braukšanu līdz pat Londonai nu atgādināja nakts fantāziju: Džordanas koledža, patvērums, drošība – tā pašlaik bija prioritāte.

Milzīgā ūdens masa no Portmedovas bija izlauzusies cauri Džeriko šauro ieliņu tīklam un, uzņēmusi sevī vēl spēcīgākas straumes no Benberijas un Vudstokas ceļiem, traucās uz priekšu pa plato Sentdžailsa bulvāri. Tagad Malkolms un Alise saskatīja arī citus cilvēkus cīnāties ar plūdiem: daži, kurus nesa straume, izmisīgi centās noturēt galvu virs ūdens, citi laiviņās – plakandibena laivās vai kuģa laivās – pūlējās izglābt sliksšanas briesmās nokļuvušos, daži bija pieķērušies pie kokiem Svētās Marijas Magdalēnas kapsētā, citiem vietējie ļaudis palīdzēja iekļūt pa vaļējiem logiem Beiliolas un Svētā Jāņa koledžās. Izmisuma kliegzieni, uzmundrinājuma saucieni un troksnis no motorlaivas, kas rēkdama nesās pa šķērsielu, – tas viss saplūda ar ūdens triekšanos pret sensenajām akmens celtnēm, un, pirms zēns sagatavojās iegriezt kanoe Broudstrītā, brāzmainā straume gandrīz pārplūdināja *La Belle Sauvage* un tik tikko to neapgāza.

Alise bailēs iekliedzās. Malkolms no visa spēka iegremdēja airi ūdenī un noturēja laiviņu taisni, taču līdz ar to palaida garām pagriezienu uz Broudstrītu. Pirms viņš paguva kaut ko darīt lietas labā, viņi jau atradās Kornmārkētā.

– Šipstrīta! – iesaucās vanags-Asta, un Malkolms, ar spēku virzīdams kanoe uz Svētā Mihaela Ziemeļu vārtu torni tās ieliņas stūrī, kura veda tieši uz Džordanu, atklīdza: – Zinu!... Es cenšos!...

Taču ceļš bija bloķēts. Daļa torņa bija nogāzusies, un straume bangoja un putoja pret milzīgo akmeņu kaudzi ielas sākumā. Vienīgā izeja bija turpināt doties uz priekšu un cerēt, ka viņš spēs iegriezt laivu Mārkētstrītā. Bet arī te radās šķērslis: milzu furgons, kas veda dārzeņus uz lielo *Covered Market* tirgu, bija apgāzies un sadragāts pret stūra veikalu. Ūdenī zvārojās kāpostu un sīpolu kastes, un zirgs, kurš bija vilcis furgonu, noslīcis gulēja ilksīs. Arī šeit nevarēja izklūt cauri.

Straume nežēlīgi nesa viņus uz priekšu – pretim Kār-faksas krustcelēm, kur Malkolms atkal mēģināja novirzīt kanoe pa kreisi un iebraukt Haistrītā, cerēdams iegriezties Tērlstrītā un sasniegt Džordanu pa to ceļu. Taču sīkajai laiviņai nebija vairāk jaudas kā pludiņam. Straume izrāva braucējus cauri krustojumam un ienesa Sentoldeitā, kur ielas nogāze ļāva ūdenim traukties vēl lielākā ātrumā.

– Tas neizdosies! – Alise iesaucās.

Malkolms dzirdēja raudam Liru – ne skaudrās bailēs, bet vienmērīgā, žēlabainā tonī – par aukstumu, slapjumu un nemitīgo kanoe zvārošanos.

– Drīz mums jāuziet vieta, kur apstāties. Liras dēļ, – zēns atklīdza.

Ēkas visriņķī slējās ar izsistiem logiem, izgāztām sienām, salauztām durvīm, un pa ūdeni traucās ar saknēm izrauti koki. Kāds vīrs centās vadīt motorlaivu uz augšstāva logu, kur sirma sieviete naktskreklā sauca pēc

palīdzības, viņas dēmonam-terjeram traki rejot. Foliņa tilts bija pilnībā aiznests projām, un Temza vairs nebija upe, bet gan augstu uzkāpusi pelēka, bangojoša jūra, kas plūda no labās puses uz kreiso un draudēja aprīt *La Belle Sauvage*. Taču Malkolmam bija laiks sagatavoties. Zēns iegremdēja airi spēcīgāk nekā jebkad agrāk, un viņam tik tikko izdevās noturēt kursu uz līdzenumu, kas pletās lejā.

Šis bija priekšpilsētas ielu un nelielu veikaliņu rajons, un itin drīz Asta ar vanaga acīm (Bens lidoja tai cieši līdzās virs kanoe) iesaucās: – Pa kreisi! Pa kreisi!

Šoreiz nekādu traucēkļu nebija, un Malkolms iestūrēja kanoe šķērsielā – mazliet rāmākos ūdeņos, prom no galvenās straumes.

– Es iebraukšu tur pie tā zaļā krusta! – viņš nokliedzās. – Tā ir aptieka. Mēģini pieķerties... pie kronšteina...

Alise apsēdās taisnāk, paskatījās apkārt, pārcēla Liru pie otriem sāniem un pastiepa roku, lai izpildītu Malkolma rīkojumu. Šeit viņi brauca ne tik ātri, un meitenei nenācās grūti satvert kronšteinu un apstādināt laivu pie ēkas. Malkolms izlicās ārā un cieši nopētīja kronšteina stiprinājumu sienā.

– Vai tas šķiet stingrs?

– Vaļīgs nav, ja to tu domā.

– Labi. Laid vaļā, es to satveršu un pietauvošu laivu.

Alise paklausīja. Kanoe virzījās uz priekšu zem zaļā krusta, un Malkolms satvēra kronšteinu. Viņš katram gadījumam atkal sasēja pāļmezglu, jo to zēna pirksti prata un šim mezglam viņš uzticējās. Viņi atradās tieši līdzās augšstāva logam.

– Es izsitišu stiklu, – zēns brīdināja. – Aizsedz maza-
jai seju!

Viņš novēzēja airi, un stikls gāzās iekšup ar blikšķi, kāds parastos apstākļos būtu skanējis skaļi, taču ūdens saceltā trokšņa dēļ bija tik tikko saklausāms. Malkolms nodomāja, ka parastā situācijā būtu juties vainīgs par pastrādāto, taču daudz vairāk vainīgs viņš būtu, ja vēl turētu Liru ārā aukstumā un slapjumā.

– Es došos iekšā, – viņš paziņoja, taču Alise attrauca:
– Nē! Pagaidi!

Viņš apmulsis paskatījās uz meiteni.

– Vispirms izsit visu stiklu, citādi tu sagriezīsies, – viņa paskaidroja.

Malkolms saprata, ka padoms ir prātīgs, un ikvienu stikla lausku visapkārt loga rāmim ietrieca iekšā telpā.

– Tā ir tukša, – viņš secināja. – Ne mēbeļu, nekā.

– Izdzirdējuši par plūdu tuvošanos, iemītnieki droši vien izsauca mēbeļu vedējus, – Alise atcirta.

Malkolms priecājās, ka Alise runā sarkastiski. Viņa atkal izklausījās pati pēc sevis.

Kad rāmis bija tīrs no stikliem, zēns uzmanīgi piecēlās kājās, uzlika abas rokas uz rāmja, izbāza cauri vienu kāju, tad otru un iekšā bija.

– Padod man Liru, – viņš teica.

Meitenei nācās pārvietoties uz kanoe vidu, un tas bija sarežģīti, turklāt Lira locījās un brēca; tomēr pēc aptuveni minūti ilgas sarunas, kuras laikā Asta vanaga veidolā uzstiepa augšā bezdelīdzēnu Panu, Alise pasniedza Malkolmam segā ietīstīto bērnu, un viņš iecēla mazo pa logu tukšajā istabā.

– Nu vāks! Tu od pēc kūts, Lira, – zēns secināja. – Tā ir cīnītāju dvaka, tā gan. Nu, drīz mēs tevi nomazgāsim.

– Mēs, – izmēdīja Alise, kura nu jau atradās telpā viņam līdzās. – Man patīk tas mēs. Tu būsi tālēs zilajās un siesi mezglus vai darīsi kauč ko tamlīdzīgu. Es būšu tā, kura mazuli mazgās.

– Aptiekai nav ne vainas, – Malkolms sacīja. – Taču es vēlos, kaut te tirgotu ēdamo. Skaties, tur tālāk ir pieliekamais!

Tas bija dārgumu krātuves cienīgs. Pieliekamajā bija viss vajadzīgais mazuļu kopšanai, dažādas zāles, pat cepumi un sulas.

– Mums nepieciešams karsts ūdens, – meitene bez sajūsmas sacīja.

– Tvertnē vēl vajadzētu mazliet būt. Iešu paskatīšos, – teica Malkolms, ieraudzījis nelielu vannasistabu un piepeši sajuzdams traku nepieciešamību atviegloties. Viņš secināja, ka tualetē var noraut ūdeni, krāni darbojas un tek pat silta ūdens strūkliņa. Zēns steidzās to pavēstīt Alisei.

– Labi, – viņa teica. – Tagad ej un atrodi vienreizlietojamus autiņus. Vispirms mēs Liru nomazgāsim un apmainīsim autiņus, tad paēdināsim. Ja vari izdomāt, kā uzvārit ūdeni, – jo labāk. Un nedzer to!

Tukšajā telpā kamīnā gulēja pagales, iekurs un papīrs, un Malkolms raudzījās pēc kastroļa vai kaut kā tamlīdzīga, kur uzvārit ūdeni, svētīdams tālredzīgo īpašnieku, kurš tik saprātīgi bija apgādājis ar krājumiem savu veikalu. Lejasstāvā, bez šaubām, atradās dažādi māsaimniecības piederumi, taču plūdu ūdens bija uzkāpis turpat

līdz augšējam pakāpienam, tāpēc nebija iespējams tos dabūt. Un tā bija liela veiksmē, ka preces tika glabātas šeit augšā, nevis pagrabā. Te bija pat neliela virtuve ar gāzes plīti (nestrādājošu) un katliņu.

Zēns izvilka nazi un atkal un atkal vilka ar kramu pa skrāpjvīli, izraisot dzirksteļu šalti, ar kuru katrreiz nesekmīgi pūlējās aizdedzināt papīru kamīnā.

– Ko tu dari? – Alise noprasīja, pasviezdama viņam sērkokociņu kārbīņu. – Idiots!

Malkolms nopūtās, uzrāva sērkokociņu, un drīz vien uguns jau liesmoja. Viņš piepildīja katliņu no aukstā ūdens krāna un turēja virs liesmām.

Lira brēca, kamēr Alise viņu mazgāja un aplika tīrus, sausus autiņus, taču tie drīzāk bija vispārīgu dusmu nekā ciešanu kļiedzieni. Meitenītes mazais dēmons, pamatīgi izspūrusi žurka, kļuva par miniatūru buldogu un piebiedrojās bļāvieniem, līdz Alises dēmons-kurts pacēla to un sapurināja. Bērns izbijās un aizvainots apklusā.

– Tā ir labāk, – Alise atzina. – Tagad paliec rāma! Pēc mirkļa es tevi paēdināšu, kad tas puika būs uzvārijis ūdeni.

Meitene ienesa Liru virtuvītē un noguldīja uz trauku žāvētāja, kamēr Malkolms baroja sīkās liesmiņas. Viņam nācās ietīt plaukstas mitrajā segā, lai neapdedzinātos, turot katliņu. To nekādi nevarēja uzlikt uz uguns.

– Vismaz sega žūst, – zēns sacīja Astai.

– Ja nu ierodas veikala īpašnieks? – dēmons noprasīja.

– Neviens gan negaidītu, ka mēs nenomainīsim bērnam autiņus un nepabarosim viņu. Ja nu vienīgi Bonevils.

– Pagājušonakt... tas taču bija viņš?

– Jā-a. Viņš noteikti ir jucis. Patiešām jucis.

– Vai mēs no tiesas vedīsim Liru līdz pat...

– Kuš! – Malkolms aplaida skatienu apkārt, taču Alise vēl aizvien otrā telpā mazgāja Liru. – Jā, – zēns čukstēja.

– Tā vajag.

– Tad kādēļ nepateikt to Alisei? – Asta atčukstēja.

– Jo viņa negribētu. Viņa vai nu atteiktos braukt, vai nodotu mūs, vai tamlīdzīgi. Un paņemtu Liru.

Uguns kļuva arvien spožāka, un karstums uz rokām un sejas lika Malkolmam vēl jo vairāk apzināties, cik nosalis un izmircis ir viss pārējais ķermenis. Viņš neomulīgi mīņājās, kad aiz muguras ierunājās Alise.

– Kur ir tas ūdens?

– Ā... gandrīz vārās.

– Labāk pavāri dažas minūtes. Tas nobeigs visus mikrobus. Tad ļauj ūdenim atdzist. Tātad es secinu, ka paies vēl kāds brīdis, pirms es varēšu pagatavot Lirai ēdienu.

– Kā viņai iet?

– Nu, viņa smaržo labāk. Taču nabaga mazais dupsis ir viscaur iekaisis.

– Te jābūt kādam krēmam vai tamlīdzīgi...

– Jā-a, ir gan. Labi, ka šī ir aptieka, nevis kaut kāda sasodīta būvapakalumu tirgotava. Neizlaisti ūdeni!

Ūdens vārījās, un Malkolmam šķita, ka plauksta ir apsvilusi. – Vai vari dabūt aukstu ūdeni? – viņš lūdza.

– Man atkal jāsamitrina šī sega. Roka svilst.

Alise izgāja ārā un atgriezās ar krūku. Viņa uzmanīgi izlēja ūdeni uz segas, un zēna plauksta uzreiz sajūtās

sliktāk – pavisam vārīga. Viņš noņēma katliņu no uguns un pavērās apkārt.

– Kas tev lēcies?

– Sameklēšu kaut ko labāku, ar ko turēt.

Taču viņam nevajadzēja meklēt tālu. Grēdiņā līdzās kamīnam gulēja pagale, kura, atbalstīta pret kamīnu, izrādījās īstajā augstumā katliņa daļējai novietošanai uz uguns.

– Ja tas nogāzīsies...

– Zinu! – Malkolms attrauca. – Paliec un pieskati to brīdi!

Zēns piecēlās kājās un devās apraudzīt Liru. Meitenīti viņš atrada itin ērti iekārtojušos uz grīdas ar cepumu dūrītē. Asta nolaizīja mazā kucēna-Panteleimona galvu, un Lira atsaucās ar gurguļošanu.

Blakus pieliekamajā Malkolms uzgāja to, ko meklēja, – zīmuli. Viņš uzrakstīja uz kāpņu laukuma sienas: “Malkolms Polsteds no viesnīcas “Forele” Godstovā atlīdzinās par visiem zaudējumiem un paņemtajām mantām.”

Tad viņš atrada kaudzi nelietotu dvieļu un aizstiepa tos līdz izsistajam logam; zēns izliecās pa to ārā un izslaucīja kanoe iekšpusi.

– Mēģināsim turēt tevi sausu, – viņš laiviņai sacīja.

Lietus bija pārgājis, taču gaiss bija mikls, un vējš rāva sev līdzī ūdens šaltis. Tā līmenis nemaz nebija krities.

– Mēs te esam tikai pusstundu, – Asta bilda.

– Kaut mēs varētu kanoe uz brīdi noslēpt! Ja Bonevils brauks garām ielas galam, viņš tūlīt laivu pamanīs.

– Bet dienasgaismā viņš to nekad nav redzējis, – dēmons aizrādīja. – Naktī valdīja piķa melna tumsa. Viņš

tikpat labi varēja nodomāt, ka mēs braucam ar plakan-
dibena laivu.

– Hm, – Malkolms novilka, visriņķī piestiprinādams
pārsegu.

– Malkolm! – Alise sauca. – Nāc šurp!

– Ko? – zēns atjautāja, ievilkdamies atpakaļ pa logu.

– Apsēdies uz tā ķebļa un paliec mierā, – meitene
norādīja.

– Kādēļ?

Viņa bija noņēmusi kastroli no uguns, tātad ūdens
bija uzvārījies. Alisei vienā rokā bija mitra flaneļa lapa-
tiņa, un ar otru viņa grozīja zēna galvu – ne skarbi, tomēr
noteikti tīrīdama Malkolma seju. Viņš uzreiz atskārta,
kādēļ.

– Au!

– Aizveries! Tu izskaties šausmīgi ar visām tām
skrambām. Turklāt tajās var iekļūt mikrobi. Nekusties!

Zēns pacieta sūrkstēšanu un pievaldīja mēli. Pabei-
gusi tīrīt sakaltušās asinis, Alise vieglītēm uzklāja maz-
liet antiseptiska krēma.

– Beidz locīties! Tik traki jau nevar sāpēt.

Sāpēja gan, tomēr Malkolmam nenāca ne prātā to
sacīt. Viņš sakoda zobus un pacieta.

– Nu tā, – meitene noteica. – Varbūt tev vajag kādu
plāksteri...

– Tie tik un tā nonāks nost.

– Kā gribi. Tagad palaid mani uz ķebļa! Jāpabaro Lira.

Alise pārbaudīja ūdens temperatūru, kā to bija darī-
jusi māsa Fenella, tad iekaisīja ūdenī mazliet piena pul-
vera un krietni samaisīja.

– Padod to pudelīti! – meitene pavēlēja.

Malkolms pasniedza viņai pudelīti un gumijas knu-
pīti.

– Patiesībā vajadzēja visu sterilizēt, – viņa sacīja.

Zēns devās pēc bērna. Pans tagad bija zvirbulēna vei-
dolā, tāpēc arī Asta kļuva par putnu, šoreiz – par zaļžu-
bīti.

– Vai esi apēdusi savu cepumu? – viņš vaicāja Lirai.

– Tad jau tu negribēsi pienu. To izdzeršu es.

Lirai bija petarde pēcpusē, kā būtu sacījusi Malkolma
māte. Zēns pasniedza mazulīti Alisei un atkal piegāja pie
loga, jo doma par māti bija raisījusi pēkšņas bezpalīdzī-
gas asaras.

– Kas noticis? – Alise aizdomu pilna noprasiņa.

– Sūrst.

Viņš izliecās laukā pa logu, pūlēdamies samanīt jeb-
kādu kustības pazīmi pārējās ēkās, taču neko neredzēja.
Logiem priekšā vai nu bija, vai nebija aizkari, taču gaisma
nekur nespīdēja un nebija nekādu citu trokšņu kā vien
ūdens bangošana un mutuļošana.

Tad Malkolms saskatīja kaut ko kustamies. Asta to
ievēroja pirmā, paklusi noelsās un kaķēna izskatā metās
zēnam pie krūtīm, un tad arī viņš to ieraudzīja. Tas pel-
dēja pa ielu viņiem pretī, triekdamies māju fasādēs, –
blāvs, mīksts un daļēji iegrimis. Tas bija noslikušas sie-
vietes ķermenis ar seju uz leju.

– Ko mums vajadzētu darīt? – Asta čukstēja.

– Mēs neko nevaram izdarīt.

– Es sacīju: vajadzētu. Tas ir kas cits.

– Pieļauju... ka mums vajadzētu izvilkt liķi ārā un noguldīt zemē. Izturēties ar cieņu. Nezin'. Taču, ja veikala īpašnieks atgriezīsies un atradīs savā veikalā mirušu sievieti...

Kādu brīdi šķita, ka nabaga mirusī sieviete pūlas iespieties starp veikala fasādi un kanoe. Malkolms baiļojās, ka nāksies ņemt airi un grūst liķi projām, taču beigās straume aiznesa to tālāk pa ielu. Malkolms un Asta vairs neskatījās – tas šķita necienīgi.

– Kas notiek ar dēmoniem, kad cilvēki nomirst? – Asta pačukstēja.

– Nezin'... Varbūt viņas dēmons bija mazs putniņš, un nu tas atrodas viņai kabatā vai tamlīdzīgi...

– Varbūt viņš atpalika.

Taču bija pārāk šausmīgi par to prātot. Viņi vēlreiz atskatījās uz mirušo sievieti – nu jau no zināma attāluma – un tad centās domāt par kaut ko citu.

– Krājumi, – Malkolms ierunājās. – Mums jāpaņem tik daudz, cik varam iedabūt laivā.

– Kāpēc? – noprasīja Alise. Viņa stāvēja tieši aizmugurē, dodot Lirai atelpu. Malkolms nebija manījis meitenes klātbūtni.

– Ja nu netiekam atpakaļ, – zēns rāmi paskaidroja. – Tu redzēji, cik spēcīga ir straume. Ja nu mūs aiznes tālāk, kur nav ne veikalu, ne māju – nekā.

– Mēs varētu palikt šeit.

– Tādā gadījumā Bonevils mūs atradīs.

Alise apdomājās. – Jā-a, – viņa piekrita. – Varbūt. – Meitene paplīkšķināja bērnam pa muguru, un tas skaļi atraugājās. – Kamdēļ Bonevilam vispār viņu vajag?

– Viņš droši vien grib Liru nogalināt. Lai atriebtos.

– Kam?

– Viņas vecākiem. Nezin'. Jebkurā gadījumā...

– Jebkurā gadījumā – kas?

– Tā patvēruma būšana... Mēs droši vien nevarētu iedabūt Liru Džordanas koledžā, pat ja to sasniegtu, jo tur jāpasaka kaut kas latīniski, bet es nezinu, kas. Tātad varbūt...

Alise cieši pavērās Malkolmā. Kaut kas bija mainījies.

– Kas ir? – viņš vaicāja.

– Tu nemaz negrasījies apstāties Džordanā, vai ne?

– Protams, grasījos...

– Nē, negrasījies. Es lasu tevī kā grāmatā, tu, sīkais maita!

Piepeši meitene izkampa mazo, balto kartīti Malkolmam no krekla kabatas. Dusmās sašķiebtu seju viņa izlasīja abas puses un nosvieda kartīti zemē.

Tad spēcīgi iespēra Malkolmam pa kāju. Ar bērnu rokās viņa neko citu nevarēja iesākt, taču Lira uztvēra meitenes dusmas un izskatījās nobijusies. Zēns atvirzījās nostāk.

– Tev tikai tā liekas...

– Nē, neliekas vis! Tu to izdomāji *tīšām*, vai ne? Ko? Es redzēju, kā tu laivā skatījies uz šo te, kad domāji, ka es esmu aizmigusi. Un tu gribēji ņemt mani līdzī tikai tāpēc, lai es pieskatītu mazo! Tu, sasodītais, sīkais riebeklis! Un es uzķēros!

Alise nemitējās Malkolmam spert, un viņas dēmons rūca un pūlējās sakampt Astu, kura itin viegli kļuva par putnu un uzlidoja gaisā drošā attālumā. Meitenes seja

bija balta, blāvi zilās acis niknumā iepletušās. Zēns vienkārši atkāpās un pacēla ķebli.

– Un ko tu ar to iesāksi? Sitīsi man pa galvu? Gribētos to redzēt! Velns, es ātri nostieptu tevi gar zemi, ja tu to mēģinātu. Noliktu Liru un salauztu tavas sasodītās rokas. Tad mēs redzētu, vai tu vari paairēt savu nolāpīto kanoe... Kuš, kuš, maziņā! Neraudi! Alise tikai zaudēja savaldīšanos, bet tā sīkā mēsla, nevis tevis dēļ, manu jaukumiņ! Noliec to sasodīto ķebli atpakaļ vietā, tu, atkritumu žurka! Es neesmu beigusi ēdināt mazo. Un ieliec ugunī vēl vienu pagali. Pēc tam vācies prom no manām acīm!

Malkolms tā arī darija. Kad meitene apsēdās un atkal pielika pudelīti Lirai pie mutes, viņš sacīja: – Padomā, kas pagājušonakt notika! Izvēles nebija. Mēs nebūtu varējuši rīkoties citādi. Mums bija jātiek “Forelē”, taču visas durvis bija aizslēgtas, jo mani vecāki domāja, ka es atrodos drošībā augšstāvā, un viņi nedzirdēja mūs klauvējam. Mums nebija citur, kur iet, nebija cita ceļa, kā nokļūt drošībā. Bija tikai kanoe. Mums nācās kāpt laivā un...

– Aizveries! Vienkārši izbeidz muldēt! Man jāpadomā, ko tagad iesākt.

– Mēs nevaram palikt šeit. Bonevils mūs atradīs.

– Aizveries!

Kaut kas strūkloja lejup pa Malkolma pieri un iekļuva labajā acī. Tās bija asinis – skrambas bija atvērušās. Zēns noslaucīja asinis ar mutautu – vēl aizvien mitru tāpat kā viss pārējais – un atkāpās uz pieliekamo.

– Beigu beigās viņa tik un tā būtu to atskārtusi, – Asta čukstēja.

– Jā, bet...

– Un mēs zinājām, ka viņai ir raksturiņš.

– Hm.

Patiesībā abi bija satriekti. Sastapties ar Alises niknumu izrādījās grūtāk nekā redzēt ūdenī mirušo sievieti, grūtāk nekā domāt par Žerāru Bonevilu.

Malkolms pievērsās plauktiem, taču nespēja neko saskatīt. Viņš nevarēja padomāt nedz par kanoe apgādāšanu ar krājumiem, nedz par ko citu; zēna prāts mutuļoja kā straume. – Mums jāpaskaidro, – viņš klusām sacīja Astai.

– Domā, viņa klausīsies?

– Vismaz kamēr viņai klēpī ir Lira...

Malkolms uzgāja apelsīnu sulas pudeli un noskrūvēja tai vāciņu.

– Kam tas? – Alise izgrūda, kad zēns piedāvāja viņai sulu.

– Brokastis.

– Iebāz tās sev pakaļā!

– Vienkārši paklausies! Ļauj man paskaidrot!

Meitene par atbildi pablenza, taču neko nesacīja.

Malkolms turpināja: – Lirai draud briesmas, lai kur viņa atrastos, katrā ziņā visur Oksfordā. Pat ja klosterī ir droši un visas mūķenes ir dzīvas, ir vismaz divas nometnes, kas cenšas mazo dabūt rokā. Viens ir Bonevils. Nezin', kas viņam padomā, bet viņš meitenīti grib un ir vardarbīgs un jucis. Viņš sit pats savu dēmonu. Manuprāt, tieši viņš salauza hiēnai kāju, tāpēc viņa to zaudēja. Mēs nevaram pieļaut, ka viņš dabū Liru. Tad vēl tas...

– Bērnu aizsardzības birojs, – Asta ieteicās.

– Bērnu aizsardzības birojs. Tu dzirdēji, kad es stāstīju mammai par viņiem. Un tavs dēmons...

– O jā, – Alise sacīja. – Maitas.

– Taču pastāv zinātnieku patvērums. Es tev nakti teicu.

– O jā. *Ja* tas ir tiesa. Un *ja* mēs šādos plūdus varētu tikt atpakaļ uz Džordanas koledžu. Jebkurā gadījumā mūs nelaistu iekšā. Un punkts.

– Bet vēl ir lords Ezriels. Liras tēvs. Atceries, es tev stāstīju... Viņš ir KDT pretējā pusē. Un pavisam noteikti mīl Liru, tas ir acīm redzams. Tāpēc es nodomāju, ka mums jāaizved Lira pie viņa, jo neviens cits mazo neaizsargātu. Bērnu aizsardzības biroja cilvēki atgriezīsies klosterī, taču mūķenes būs aizņemtas ar tīrīšanas un atjaunošanas darbiem un nespēs Liru kārtīgi pieskatīt, pat māsa Benedikta ne. Un Bonevils... Viņš... nu, viņš ir mežonīgs. Nekontrolējams. Bonevils jebkurā mirklī varētu Liru nogrābt. Un māsa Katarīna, viņa mazo atdotu...

Alise, to apsvērusi, sacīja: – Kā ar tavu mammu un tēti? Kāpēc viņi nevarētu rūpēties par bērnu?

– Viņiem ir darba pilnas rokas krogā. Un KDT ļaudis var atgriezties. Vai pazīsti Boutraita kungu? Džordžu Boutraitu?

– Kas ir ar viņu?

– Kādu vakaru tie ieradās un centās Boutraita kungu arestēt. Viņš mēģināja stāties tiem pretim, kad neviens cits to nedarīja. Taču pret KDT aizsardzības nav. Ja viņi gribētu pārmeklēt krogu no augšas līdz apakšai, tad varētu to izdarīt un neviens nespētu viņus aizkavēt.

Turklāt vēl tā Svētā Aleksandra līga... Ja nu kāds pasaka savam sikajam, ka Lira ir bijusi tur, un tas izrādās līgas biedrs un nodod mazo?

– Hm... – Alise novilka. Viņa nolika pudelīti, pacēla Liru un paplikšķināja tai pa muguru. – Nu, vēl jau ir viņas māte.

– Liras māte ir KDT pusē. Viņa *nodibināja* Svētā Aleksandra līgu.

Meitene piecēlās kājās un lēnām pagājās šurpu turpu. Panteleimons bezdelīdzēna izskatā sāka čirkstēt, Lira pievienojās un arī Asta. Alises dēmons mastifa veidolā, gulēdams pie kamīna, atvēra vienu aci un paskatījās. Malkolms klusēja un nekustējās. Beidzot Alise pagriezās un ierunājās: – Kā tad tu viņu taisies uzmeklēt, šo lordu Ezrielu?

Zēns pacēla kartīti. – Šī ir viņa adrese, – viņš paskaidroja. – Tāpēc es par to iedomājos. Lai vai kā, ģiptieši zinās. Ja kādu no tiem sastapsim. Turklāt lords Ezriels ir ievērojams vīrs. Nebūs grūti viņu atrast.

Alise nosprauslojās. – Tu esi sēnalu pakausis, – viņa pateica.

– Es nezinu, kas tas ir.

– Tad paskaties spogulī!

Zēns neko nesacīja, jo tā šķita drošāk. Alise piegāja pie loga un palūkojās ārā.

– Dabū man vienu no tām segām! – viņa pavēlēja.

Malkolms sameklēja segu, atlocīja un aplika meitenei ap pleciem.

– Kāpēc tu man to neizstāstīji? – viņa noprasīja.

– Jo viss notika ļoti ātri.

– Bet tu to biji plānojis! Tās mantas, kas tev jau bija kanoe...

– Es nebiju domājis doties projām, vēl ne. Nezināju, ka plūdi uznāks tik drīz. Un, ja būtu zinājis, droši vien būtu ņēmis līdzī mūsu Fenellu, jo es nevarētu vienlaikus pieskatīt mazuli *un* airēt...

– *Māsu Fenellu?* Kā es tevi nosaucu? Par sēnalu pakausi? Tu esi viens sasodīts, stulbs idiots ar vaļā muti.

– Nu, kādam...

– Un tai bija jābūt man. Neviena cita taču nav.

– Tad kāpēc tu man spēri?

– Jo tu man *neizstāstīji*. Un pat *nepajautāji*.

– Es par to iedomājos tikai naktī, kad bijām pietauvojušies pie tā koka.

Alise atgriezās pie uguns un ielika tajā pēdējo pagali.
– Kāds tad ir tavš plāns? – viņa vaicāja.

– Turpināt braukt lejup pa straumi. Turēties tālāk no Bonevila. Uzmeklēt ceļu pie lorda Ezriela.

Malkolmam atkal vajadzēja izslaucīt asinis no acs. Viņš paberzēja plaukstu gar biksēm – tagad tās bija gandrīz sausas.

– Apsēdies un paņem Liru, – Alise norīkoja. – Es uzlikšu tev plāksteri, un man vienalga, ko tu saki. Tu padarīsi mani traku, visu laiku mirkšķinādams asinis ārā no acs.

Meitene to veica maigāk nekā iepriekš. Tad pasniedza Malkolmam plāksteru paciņu un tūbiņu ar antiseptisku krēmu.

– Iesākumam vari ielikt laivā šos. Un vēl segas un dažus spilvenus, ja te tādi ir. Pagājušonakt bija sasodīti

auksts. Un kaudzi vienreizlietojamo autiņu. Un sērkociņus. Un to kastrolī. Un visus cepumus...

Meitene turpināja bez pārtraukuma, uzskaitīdama tik daudz lietu, ka laiva zem tām visām nogrimtu. Malkolms pie katras nopietni māja ar galvu.

– Nu, tādā gadījumā – aiziet! – Alise uzsauca.

Zēns ķērās pie darba. Viņš vāca mantas svarīguma secībā, tāpēc spilveni un segas nāca pirmie, pēc tam autiņi, mazuļu piena pulveris un citas lietas Lirai. Alise nelikās noskaņota palīdzēt, un Malkolms neuzdriktējās to lūgt, tāpēc ar katru kravas klēpi viņam nācās izliekties laukā pa logu, pievilkt kanoe tuvāk, iemest mantas laivā un tad norāpties lejā un sakravāt tās iespējami akurāti. Priekšgalā viņš ielika vairākas segas, uz kurām Alisei sēdēt, lai viņai nesaltu no ūdens zem laivas korpusa, un pāris spilvenu, kur meitenei atgulties.

– Alise ir ļoti dīvaina, – Asta čukstēja, kad abi bija ārā. – Viņa būtu varējusi cauru nakti činkstēt un vaidēt, tomēr neko nesacīja.

– Kaut viņa nebūtu man spērusi!

– Bet viņa apkopa tavas skrambas...

– Kuš!

Malkolms bija pamanījis kustību ielas galā, un drīz tā kļuva skaidrāka: tur bija kuģa laiva ar diviem vīriešiem, bet neviens no tiem nebija Bonevils. Viens airēja, tā ka otrs varēja skatīties uz priekšu. Ieraudzījis Malkolmu kanoe, viņš kaut ko pateica airētājam, un tas pagriezās.

– Ei! – viens no vīriešiem uzsauca. – Ko tu tur dari?

Malkolms neatbildēja. Viņš iekliedza pa logu: – Alise, nes šurp Liru!

– Kāpēc? – meitene noprasīja, taču zēns jau bija aizgriezies.

Kuģa laiva bija krietni pietuvojusies – vīrietis airēja ātri. Kad braucēji nonāca pietiekamā attālumā, lai Malkolmam nevajadzētu bļaut, viņš sacīja: – Mums jāpie-skata mazulis. Nācās doties šeit iekšā, jo viņai sala.

Zēnam līdzās parādījās Alise. Viņa ieraudzīja vīriešus, kuri tagad atradās gana tuvu, lai pasniegtos un satvertu kanoe.

– Ko vajag? – meitene noprasīja. Rokās viņa turēja Liru; bērns bija gandrīz aizmidzis.

– Tikai pārliecināties, ka viss kārtībā un neviens nedara neko neatļautu, – atteica vīrs, kurš neairēja.

– Jums tur ir mazulis? – airētājs apjautājās.

– Tā ir mana māsa, – Alise paskaidroja. – Kad uznāca plūdi, mūsu māja taisījās brukt, tāpēc mēs tikām prom laivā. Esam pavadījuši ārā visu nakti, un viņai ļoti salst, tāpēc mums vajadzēja apstāties un atrast vietu, kur bērnu pabarot un nomainīt autiņus. Ja kāds te būtu, mēs palūgtu atļauju, taču māja bija tukša.

– Ko tu liec laivā? – otrs vīrs noprasīja Malkolmam.

– Segas un spilvenus. Mēs centīsimies nokļūt mājās, jo vecāki noteikti raizējas. Taču, ja nu mums jāpaliek laivā vēl vienu nakti...

– Kāpēc jūs vienkārši neuzkavējaties šeit?

– Vecāku dēļ, – meitene atteica. – Vai tad nedzirdējāt? Viņi raizējas. Mums jāmēģina iespējami drīz tikt atpakaļ.

– Uz kurieni?

– Jūs esat policists, vai? Kāds tam sakars ar jums?

– Sandra, viņi vienkārši pieskata šo vietu, – Malkolms sacīja. – Mēs dzīvojam Vulverkotā. Pagājušajā naktī mūs aiznesa pāri visai Portmedovai. Mēģināsim nokļūt atpakaļ caur pilsētu, taču, ja nu atkal iestrēgstam...

– Kā tevi sauc?

– Ričards Pārsonss. Šī ir mana māsa Sandra. Un mazā ir Ellija.

– Kur pagājušonakt bija jūsu māte un tēvs?

– Vakar piepeši saslima mūsu vecmāmiņa. Vecāki devās viņu apraudzīt, un, kamēr viņi bija prom, uznāca plūdi.

Airētājs prasmīgi rīkojās ar airiem, lai noturētu laivu uz vietas. Viņš sacīja otram vīrietim: – Liec viņus mierā. Ar viņiem viss ir kārtībā.

– Vai zināt, ka nodarbojaties ar zagšanu? – tas noprasīja. – Ar sirošanu?

– Tā nav *sirošana*! – Alise atcirta, taču Malkolms viņu pārtrauca: – Mēs ņemam tikai to, kas nepieciešams izdzīvošanai un mazuļa pabarošanai. Līdzko plūdi atkāpsies, mans tētis ieradīsies un samaksās par paņemto.

– Ja nokļūsi pilsētā, – airētājs piebilda, – un atradīsiet rātsnamu... Vai zināt, kur tas atrodas? Sentoldeitā? Malkolms pamāja ar galvu.

– Tur ir iekārtots neatliekamās palīdzības punkts. Tas ir pilns ar plūdus cietušajiem un daudziem palīgiem. Tur jūs atradīsiet visu nepieciešamo.

– Pateicos, – Malkolms sacīja. – Tā arī darīsim. Paldies! Vīrieši pamāja ar galvu un sāka irties projām.

– Sandra, – Alise ar dziļu nicinājumu atkātoja. – Neko labāku izdomāt nevarēji?

– Nē, – zēns attrauca.

Pēc desmit minūtēm viņi atkal devās tālāk.

Sandra/Alise priekšgalā bija silti ietinusies segās, un tīrā, sausā, pabarotā Lira cieši dusēja viņai uz krūtīm. *La Belle Sauvage* atradās tik dziļi ūdenī, kā nebija bijusi kopš tās reizes, kad Malkolms veda māsu Benediktu uz pasta nodaļu, taču kustējās ar visu savu jauno degsmi un atsaucās airim kā spēcīgs rumaks, saimniekam pie-skaroties pavadaī. Jā, zēns nodomāja, varēja būt krietni ļaunāk. Viņi visi vēl aizvien bija dzīvi un devās uz dien-vidiem.